

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

TARZAN EN DE NEGERJONGEN.

Tarzan van de Apen zat aan den voet van een grooten boom een nieuwen graslasso te vlechten. Naast hem lagen de gerafelde overblijfselen van den oude, verscheurd en uit elkaar gerukt door de tanden en klauwen van Sheeta, den panter. Slechts de helft van den ouden lasso had hij nog, de rest was meegenomen door den woesten, grooten kat, toen hij met de lus nog om zijn nek en het losse einde tusschen het struikgewas slepend, door den jungle weggesprongen was.

Tarzan glimlachte, toen hij aan Sheeta's groote woede terugdacht, aan zijn wanhopige pogingen om zich te bevrijden uit de hem omstrikkende touwen, aan zijn griezellig gebrul, dat haat, woede en angst tegelijk beteekende. En terwijl hij zijn nieuwen lasso extra sterk maakte, glimlachte hij bij het terugdenken aan de teleurstelling van zijn vijand en bij het vooruitzicht van een nieuwe gelegenheid, om Sheeta te plagen.

Dit zou de sterkste, de zwaarste lasso worden, dien

Tarzan van de Apen ooit gemaakt had. Visioenen van Numa, den leeuw, die zich vruchteloos uit de lus zou trachten te bevrijden, deden hem trillen. Hij was volmaakt tevreden, want zijn handen en zijn geest waren bezig. Tevreden waren ook zijn makkers uit Kerchak's troep, die op de open plek en de boomen om hem heen aan het zoeken van voedsel waren.

Geen bezorgd makende gedachten over de toekomst bezwaarden hun geest, en slechts nu en dan rezen vage herinneringen uit het naaste verleden bij hen op. Zij werden door de verrukkelijke bezigheid om hun buiken te vullen tot een soort brute tevredenheid geprikkeld. Daarna zouden zij gaan slapen – dat was hun leven en zij genoten daarvan zooals wij van het onze genieten – zooals Tarzan genoot van het zijne. Ja, mogelijk genoten zij er meer van dan wij van het onze, want wie zal zeggen of de dieren van den jungle niet beter het doel, waarvoor zij geschapen zijn, vervullen dan de mensch met zijn vele excursies naar vreemde velden en zijn overtredingen der natuurwetten?

Terwijl Tarzan werkte, speelde Gazan, Teeka's kleine balu, om hem heen en zocht Teeka zelf voedsel aan de overzijde van de open plek. Niet langer koesterden Teeka, de moeder, of Taug, de norsche vader, achterdocht omtrent Tarzan's bedoelingen ten opzichte van hun eerstgeborene. Had hij zijn leven niet gewaagd, om hun Gazan te redden uit de

klauwen en tanden van Sheeta? Koesterde en knuffelde hij den kleine niet met dezelfde bewijzen van liefde als Teeka zelf toonde?

Hun angst was geheel verdwenen en Tarzan vervulde nu dikwijls de rol van kindermeisje voor den kleinen anthropoïde – een bezigheid, die hij volstrekt niet onaangenaam vond, daar Gazan een onuitputtelijke bron van verrassingen en grappen was.

Op dat oogenblik was de jonge aap bezig die klimneigingen te ontwikkelen, welke hem in de jaren van zijn jeugd, wanneer een snelle vlucht naar de hoogste terrassen van veel meer belang en waarde was dan zijn onontwikkelde spieren en ongeoefende vechttanden, zoo goed te pas kwamen. Zich op een vijftien of twintig voet van den stam van den boom, waaronder Tarzan aan zijn lasso zat te werken, afstootend, sprong Gazan handig naar de lagere takken. Daar bleef hij dan, trotsch op zijn werk, een paar oogenblikken zitten, om vervolgens weer op den grond te klimmen en hetzelfde spelletje nog eens te herhalen. Soms – of liever heel dikwijls, want hij was een aap – werd zijn aandacht afgeleid door andere dingen, een tor, een rups, een kleine veldmuis, die hij dan onmiddellijk ging opjagen; de rupsen ving hij altijd en soms de torren; maar de veldmuizen nooit.

Thans zag hij den staart van den lasso, waaraan Tarzan aan het werken was. Hem in zijn eene kleine hand nemend, sprong hij weg en liep ermede weg

over de open plek. Tarzan sprong onmiddellijk op en volgde hem, doch er was geen spoor van boosheid op zijn gezicht of in zijn stem, toen hij den speelschen kleinen balu toeriep zijn lasso te laten vallen.

Recht naar zijn moeder snelde Gazan en na hem kwam Tarzan. Teeka keek op en zoodra zij besepte, dat Gazan vluchtte en een ander hem vervolgde, liet zij haar tanden zien en stak zij haar haren in de hoogte; maar nauwelijks zag zij, dat Tarzan zijn vervolger was, of zij ging weer door met het voedsel zoeken, dat al haar aandacht in beslag nam. Vlak voor haar haalde de aap-mensch den balu in en ofschoon het jonge dier schreeuwde en vocht, toen Tarzan hem beetpakte, keek Teeka alleen maar even in hun richting. Zij was nu niet bang meer, dat de aap-mensch haar eerstgeborene kwaad zou doen. Had hij Gazan niet bij twee gelegenheden gered?

Zijn lasso uit Gazan's speelsche handen reddend, ging Tarzan naar zijn boom terug en hervatte zijn werk, maar daarna was het noodig goed te letten op den ondeugenden balu, die er thans op uit was den lasso heimlijk weg te nemen, wanneer hij dacht, dat zijn groote neef met zijn gladde huid een oogenblik niet op zijn hoede was.

Maar zelfs met dien handicap kwam Tarzan ten slotte toch gereed met den lasso, een lang, plooibaar wapen, sterker dan alle andere, die hij nog gemaakt had. Het uitgerafelde stuk van zijn vorigen gaf hij aan Gazan om ermede te spelen, want Tarzan was

van plan Teeka's balu te onderrichten naar zijn eigen denkbeelden, wanneer het jong oud en sterk genoeg zou zijn, om van zijn lessen te profiteeren. Op dat oogenblik zou de aangeboren handigheid om na te doen voldoende zijn om hem met Tarzan's manieren en wapens vertrouwd te maken, en dus slingerde de aap-mensch met zijn nieuwen lasso over zijn eenen schouder, zich den jungle in, terwijl Gazan de open plek omhuppelde met den ouden achter zich.

Terwijl Tarzan voorttrok en inmiddels naar een voldoende edele buit zocht, om zijn nieuw wapen te beproeven, waren zijn gedachten bezig met Gazan. De aap-mensch had bijna van den beginne af aan een groote toegenegenheid opgevat voor Teeka's balu, gedeeltelijk omdat het een kind was van Teeka, en gedeeltelijk terwille van den kleinen aap zelf en Tarzan's menschelijk verlangen naar een schepsel, waaraan hij al die van nature aangeboren liefde schenken kon, welke inhaerent is aan alle leden van het *genus homo*. Tarzan benijdde Teeka. Het was waar, dat Gazan Tarzan's liefde voor hem beantwoordde en hem zelfs de voorkeur gaf boven zijn eigen norschen vader; maar bij Teeka zocht de kleine altijd zijn toevlucht, wanneer hij pijn of angst had, hongerig of moede was. Op die oogenblikken voelde Tarzan zich alleen in de wereld en verlangde hij vurig naar iemand, die zich het eerst om hulp en bescherming tot hem wenden zou.

Taug had Teeka; Teeka had Gazan; en bijna ieder

mannelijke of wijfje van Kerchak's troep had er een of meer, die hij liefhad of die hem liefhadden. Natuurlijk kon Tarzan deze gedachte niet precies op die wijze formuleeren – hij wist slechts, dat hij verlangde naar iets, dat hem ontzegd werd; iets, dat vertegenwoordigd scheen te worden door die verhouding, welke tusschen Teeka en haar balu bestond, en dus benijdde hij Teeka en verlangde hij vurig naar een balu van zichzelf.

Hij zag Sheeta en zijn wijfje met hun drie kleine jongen; en dieper het land in, in de richting van de rotsachtige heuvels, waar je gedurende de hitte van den dag zoo heerlijk liggen kon in de dichte schaduw van een groote oppervlakte kreupelhout, had Tarzan het leger gevonden van Numa, den leeuw, en Sabor, de leeuwin. Hier had hij hen gezien met hun kleine balu's – drie speelsche rakkers, gevlekt nog als luipaarden. En hij had Bara, het hert, met zijn dartel wijfje, en Buto, den neushoorn, met zijn leelijk vrouwtje gezien. Iedere junglebewoner had zijn maat – alleen Tarzan niet. Het maakte Tarzan bedroefd, als hij over die dingen dacht; hij voelde zich verdrietig en eenzaam; maar thans bevrijdde de lucht van wild zijn geest van alle andere bezorgdheden en klom hij als een kat op een doorbuigenden tak boven het wildspoor, dat naar de oude drinkplaats der dieren van deze woeste wereld leidde.

Hoeveel duizenden malen had deze groote, oude tak zich gebogen onder het zware lichaam van een

bloeddorstigen jager in de lange jaren, dat hij zijn bladeren spreidde boven het diep uitgesleten junglepad! Tarzan, de aap-mensch, Sheeta, de panter, en Histah, de slang, kenden hem heel goed. Zij hadden de bast aan den bovenkant geheel glad gemaakt!

Dien dag was het Horta, het zwijn, dat naar den loerenden jager in den boom kwam – Horta, het zwijn, wiens reusachtige slagstanden en duivelsche woestheid hem beschermden tegen allen, behalve tegen de wildste en meest uitgehongerde van de grootste carnivoren.

Maar voor Tarzan was vleesch vleesch; niets, dat eetbaar of smakelijk was, kwam in de buurt van den hongerigen Tarzan, of het werd aangevallen. Wanneer de aap-mensch honger had of vocht, overtrof hij in wildheid de meest gevreesde junglebewoners. Hij kende vrees noch genade, behalve wanneer bij heel enkele gelegenheden een vreemde, onverklaarbare macht zijn hand tegenhield – een macht, die misschien onverklaarbaar voor hem was, omdat hij zijn eigen afkomst niet kende en evenmin de macht der beschaving, welke ten gevolge van die afkomst zijn rechtmatig erfdeel was.

Zoo liet dan ook dien dag Tarzan, in plaats van te wachten tot een makkelijker buit binnen zijn bereik komen zou, zijn nieuwe lus om den nek van Horta, het zwijn, vallen. Het was een uitstekende proef voor zijn nog niet geprobeerden lasso. Het tot woestheid geprikkelde zwijn sprong naar alle kanten; maar tel-

kens hield den nieuwen lasso het waar Tarzan dien vastgemaakt had aan den stam van den boom boven den tak, vanwaar hij hem geworpen had.

Terwijl Horta knorde en den stoeren junglepatriarch met zijn slagstanden bewerkte, tot de bastsplinters in alle richtingen vlogen, liet Tarzan zich op den grond achter hem zakken. In zijn hand had hij het lange scherpe mes, dat zijn metgezel geweest was van af den dag, waarop het toeval de punt ervan gericht had in het lichaam van Bolgani, den gorilla, en den bloedenden jongen had gered van wat anders een zekere dood geweest zou zijn.

Tarzan liep nu naar Horta toe, die zich thans omdraaide, om zijn vijand aan te vallen. Hoe krachtig en gespierd de jonge reus ook mocht zijn, toch leek het de grootste waanzin, om, alleen gewapend met een jachtmes, een vreeselijk dier als Horta, het zwijn, tegenstand te bieden. Zoo zou het toeschijnen aan iemand, die Horta slechts weinig en Tarzan in het geheel niet kende.

Een oogenblik bleef Horta den aap-mensch roerloos aan staan kijken. Zeer boosaardige, diep in hun kassen teruggevallen oogen fonkelden woest. Hij schudde dreigend zijn kop.

„Moddervreter!” hoonde de aapmensch. „Wentelaar in vuil. Zelfs je vleesch stinkt, maar het is sappig en maakt Tarzan sterk. Vandaag zal ik je hart opeten, o Heer der Groote Slagstanden, opdat het datgene, dat tegen mijn eigen ribben klopt, woest houdt.”

Horta, die niets begreep van wat Tarzan zeide, werd er desniettemin des te woester door. Hij zag slechts een naakten mensch, onbehaard en nietig, die zijn kleine tanden en zachte spieren tegenover zijn eigen ontembare woestheid stelde, en hij viel aan.

Tarzan van de Apen wachtte tot de opwaartsche stoot van een gemeene slagand zijn dij opengelegd zou hebben; dan sprong hij iets ter zijde, maar zóó vlug, dat een bliksemstraal erbij vergeleken langzaam was; en terwijl hij dat deed, bukte hij zich diep en joeg met al de kracht van zijn rechterarm het lange jachtmes van zijn vader diep in het hart van Horta, het zwijn. Een vlugge sprong bracht hem buiten het bereik van de doodstrekkingen van het dier en een oogenblik later had hij het warme en druipende hart van Horta in zijn hand.

Nadat zijn honger gestild was, ging Tarzan niet, zooals zijn gewoonte was, een schaduwrijk plekje zoeken om te slapen, maar bleef hij door den jungle trekken niet zoozeer om voedsel dan wel om avonturen te zoeken, want hij was dien dag rusteloos. En zoo kwam het, dat hij de richting van het dorp van Mbonga, het opperhoofd, insloeg, wiens onderdanen Tarzan meedoogenloos geplaagd had van af den dag, dat Kulonga, de zoon van het opperhoofd, Kala had gedood.

Een rivier kronkelt zich dicht bij het dorp der negers. Tarzan bereikte die iets beneden de open plek, waar de met riet bedekte hutten der zwarten

staan. Het rivierleven had steeds iets bekoorlijks voor den aap-mensch. Hij schepte er een groot vermaak in te kijken naar de leelijke grimassen van Duro, het nijlpaard, en in het plagen van den tragen krokodil, Gimla, wanneer hij zich in het zonnetje lag te koesteren. Ook waren daar dikwijls de vrouwen en de balu's van de negers, die hij bang kon maken, wanneer zij met hun wasch- en speelgoed op den oever bezig waren.

Dien dag ontmoette hij een vrouw met haar kind verder stroomafwaarts dan gewoonlijk. De eerste zocht naar een soort schaaldieren, die te vinden waren in de modder dicht bij den oever. Zij was een jonge vrouw van omstreeks dertig jaar. Haar tanden waren gevild tot scherpe punten, want de Gomangani aten menschen vleesch. Haar onderlip was gespleten, zoodat er een koperen sieraad in hangen kon, dat zij zóóvele jaren gedragen had, dat de lip op een vreeselijke lengte uitgerekt was en de tanden en het tandvleesch van haar onderkaak zien liet. Haar neus was ook doorboord en daarin droeg zij een houten pen. In haar ooren bengelden metalen sieraden, evenals op haar voorhoofd en haar wangen, terwijl haar kin en de rug van haar neus getatoueed waren met kleuren, die in den loop der jaren uitgewischt waren. Behalve een gordel van gras om haar middel was zij naakt. Toch was zij volgens haar eigen meening mooi en ook volgens de meening der mannen van Mbonga's troep, ofschoon zij tot een ander

volk behoorde – in haar jeugd was zij door een van Mbonga's krijgers gevangen genomen.

Haar kind was een jongen van een jaar of tien, lenig, rechtop en voor een neger knap. Tarzan keek naar die twee van uit het beschermend gebladerte van een dichtbij staand boschje. Hij stond op het punt met een vreeselijken gil vlak voor hen neer te springen, zoodat hij van hun angst en hun vlucht zou kunnen genieten; maar plotseling kwam een andere gedachte in hem op. Hier was een balu, gevormd zooals hij zelf gevormd was. Zeker, de huid van dezen was zwart; doch wat beteekende dat? Tarzan had nooit een blanke gezien. Voor zoover hij wist, was hij de eenige vertegenwoordiger van dezen vreemden levensvorm op aarde. De zwarte jongen zou een uitstekende balu voor Tarzan zijn, nu hij er geen van zichzelf had. Hij zou voor hem zorgen, hem goed voeden, hem beschermen zooals Tarzan van de Apen zijn eigen balu zou kunnen beschermen, en hem de geheimen van den jungle leeren van af de rottende vegetaties op den grond tot de hoogste baldakijnen van de boventerrassen van het woud.

Tarzan maakte zijn lasso los en schudde de lus uit. De twee voor hem bleven, niet wetend, dat er iemand vlak bij hen was, doorzoeken naar schaaldieren, waarvoor zij met kleine stokjes in de modder wroetten.

Tarzan kwam uit den jungle achter hen te voorschijn; zijn lus lag open op den grond naast hem.

Een vlugge beweging van den rechterarm en de lasso suisde sierlijk in de lucht, bleef een oogenblik boven het hoofd van den niets vermoedenden jongen zweven en viel dan neer. Terwijl hij het lichaam onder de schouders omcirkelde, gaf Tarzan er vlug een ruk aan, zoodat hij de armen van den jongen vastbond aan zijn zijden. Een gil van schrik ontsnapte aan de lippen van den jongen en toen zijn moeder zich, beangst door zijn gil, omkeerde, zag zij, dat hij snel getrokken werd naar een grooten blanken reus, die, nauwelijks twaalf passen van haar af, in de schaduw van een boom stond.

Met een woesten gil van schrik en woede sprong de vrouw onbevreesd op den aapmenschen af. In haar geheele houding zag Tarzan een vastberadenheid en een moed, die zelfs niet voor den dood terugdeinzen zouden. Zij was al heel leelijk en afzichtelijk, wanneer haar gezicht in rust was; maar nu het door hartstocht vertrokken werd, kreeg het een angstaanjagend-duivelsche uitdrukking. Zelfs de aapmenschen deinsde ervoor terug, doch meer uit afkeer dan uit vrees – vrees kende hij niet.

De balu van de blanke vrouw beet en trapte, toen Tarzan hem onder zijn arm nam en in de takken, die laag boven hem hingen, verdween, juist op het oogenblik, dat de tot woede gedreven moeder op hem afsprong om met hem te vechten. En toen hij in de diepte van den jungle wegsnelde met zijn zich nog steeds verzettende buit, dacht hij na over wat er zou

kunnen gebeuren, als de manlijke Gomangani even onbevreesd waren als de vrouwlijke.

Eenmaal op veiligen afstand van de beroofde moeder en buiten het bereik van haar gillen en bedreigingen, bleef Tarzan staan om naar zijn buit te kijken, die nu zóó door schrik en angst bevangen was, dat hij zich niet langer verzette of schreeuwde.

Het angstige kind rolde vervaarlijk met zijn oogen.

„Ik ben Tarzan,” zeide de aapmensch in het taaleigen der anthropoïden. „Ik zal je geen kwaad doen. Jij wordt de balu van Tarzan. Tarzan zal je beschermen. Hij zal je eten geven. Het beste uit den jungle zal voor Tarzan's balu zijn, want Tarzan is een machtig jager. Voor niemand behoef je bang te zijn, zelfs niet voor Numa, den leeuw, want Tarzan is een machtig vechter. Niemand is zoo groot als Tarzan, de zoon van Kala. Heb geen vrees.”

Doch het kind steunde en beefde slechts, want hij verstond de taal der groote apen niet en de stem van Tarzan klonk hem in de ooren als het brullen en grommen van een wild dier. En bovendien had hij ook allerlei verhalen over dezen boozen blanken boschgod gehoord. Hij had Kulonga en andere krijgers van Mbonga, het opperhoofd, gedood. Hij was als door een wonder heimelijk in de donkerte van den nacht het dorp binnengekomen, om pijlen en vergif te stelen en den vrouwen en kinderen, ja zelfs den grooten krijgers schrik aan te jagen. Ongetwijfeld voedde deze boosaardige god zich met kleine

jongens. Had zijn moeder dat niet dikwijls gezegd, wanneer hij stout was, en niet gedreigd hem aan den blanken junglegod te geven, als hij niet zoet was? De kleine zwarte Tibo beefde als had hij vreeselijke pijn.

„Heb je het koud, Go-bu-balu?” vroeg Tarzan, die bij gebrek aan een beteren naam het apen-aequivalent voor zwarte jongen gebruikte. „De zon is warm. Waarom beef je zoo?”

Tibo kon het niet verstaan; maar hij schreeuwde om zijn moeder en smeekte den blanken god hem te laten gaan, terwijl hij hem beloofde altijd een zoete jongen te zullen zijn, als hij hem weer aan zijn moeder teruggaf. Tarzan schudde zijn hoofd. Hij kon er geen woord van begrijpen. Dat kon zoo niet voortgaan! Hij moest Go-bu-balu een taal leeren, die te verstaan was. Wat Go-bu-balu thans sprak had heelemaal geen zin. Het klonk nu even onzinnig als het twitteren van de dwaze vogels. Het zou het beste zijn, dacht de aapmensch, hem zoo gauw mogelijk bij den troep van Kerchak te brengen, waar hij de Mangani onderling kon hooren praten. Dan zou hij gauw een verstaanbare taal leeren.

Tarzan stond op op den zwaaienden tak, waarop hij hoog boven den grond halt gehouden had, en gaf het kind een wenk hem te volgen; maar Tibo klampte zich krampachtig aan den stam van den boom vast en huilde. Daar hij een jongen was, had hij natuurlijk reeds meermalen in boomen geklom-

men; maar het denkbeeld om al springend van tak op tak – wat Tarzan gedaan had, toen hij Tibo van zijn moeder wegvoerde – door het woud te snellen, had zijn kinderhart met angst vervuld.

Tarzan zuchtte. Zijn pas gekregen balu moest nog heel wat leeren. Het was vervelend, dat een balu van zijn grootte en kracht zoo achterlijk moest zijn. Hij trachtte Tibo over te halen hem te volgen, doch het kind durfde niet, waarom Tarzan hem opnam en hem op zijn rug zette. Tibo beet of krabbelde nu niet meer. Ontsnappen scheen onmogelijk. Zelfs al werd hij nu op den grond gezet, dan bestond er toch, dat wist hij, maar heel weinig kans, dat hij den weg naar het dorp van Mbonga terug zou kunnen vinden. En ook al kon hij dat, dan waren er nog de leeuwen en luipaarden en hyena's, die allemaal, zooals Tibo heel goed besepte, dol waren op het vleesch van kleine negerjongens.

Tot dusverre had de vreeselijke blanke junglegod hem geen kwaad gedaan. En dat kon hij niet verwachten van den groenoogigen menscheneter. Hij had te kiezen tusschen twee kwaden; het beste zou zijn zich maar door den blanken god mee te laten nemen zonder hem te krabbelen en te bijten, zooals hij in den beginne gedaan had.

Terwijl Tarzan zich vlug door de boomen slingerde, deed de kleine Tibo zijn oogen dicht, liever dan nog langer te kijken naar den vreeselijken afgrond beneden zich. Nooit in zijn heele leven was Tibo

zoo bang geweest; maar toch kreeg het kind, terwijl de blanke reus zich met hem voortspoedde door het bosch, een onverklaarbaar gevoel van veiligheid, toen hij zag hoe zeker de sprongen van den aapmenschen waren, hoe onfeilbaar hij steeds weer de takken greep; en bovendien behoefde hij hier in het middenterras van het woud niet bang te zijn voor die vreeselijke leeuwen.

En zoo kwam Tarzan bij de open plek, waar Kerchak's troep aan het voedsel zoeken was, en sprong hij met zijn nieuwen balu, die zich stijf vasthield aan zijn schouders, tusschen de apen in. Hij was reeds te midden van hen vóór Tibo een der groote behaarde lichamen zag of vóór de apen beseften, dat Tarzan niet alleen was. Toen zij den kleinen Gomangani op zijn rug zagen, kwamen een paar van hen met opgetrokken lippen en grommende naar hem toe.

Een uur te voren zou de kleine Tibo gezegd hebben, dat hij den grootsten angst uitgestaan had; doch nu hij zich omringd zag door deze vreeselijke dieren, begreep hij, dat alles, wat voorafgegaan was, niets was vergeleken bij dit. Waarom bleef de groote blanke reus daar zoo onbezorgd staan? Waarom vluchtte hij niet vóór deze vreeselijke, behaarde boommenschen op hen beiden aanvielen en hen in stukken rukten? Doch dan herinnerde Tibo zich vaag het verhaal, dat in het dorp van Mbonga van mond tot mond ging, dat deze groote blanke demon

van den jungle niets anders was dan een onbehaarde aap; hadden zij hem niet dikwijls in gezelschap van de groote apen gezien?

Tibo kon slechts met van angst groote oogen naar de naderende dieren kijken. Hij zag hun vooruitstekende, borstelige wenkbrauwen, hun groote handen, hun boosaardige oogen. Hij zag hun machtige spieren rollen onder hun ruige huiden. Hun houding en hun gelaatsuitdrukking alleen reeds vormden een bedreiging. Tarzan zag dat ook. Hij zette Tibo voor hen neer.

„Dit is Tarzan's Go-bu-balu,” zeide hij. „Doet hem geen kwaad, anders zal Tarzan jullie doden.” En hij liet den aap, die het dichtst bij hem stond, zijn tanden zien.

„Het is een Gomangani,” antwoordde de aap. „Laat mij hem doden. Het is een Gomangani. De Gomangani zijn onze vijanden. Laat mij hem doden!”

„Ga weg,” snauwde Tarzan. „Ik zeg je, Gunto, dat het Tarzan's balu is. Ga weg of Tarzan zal je doden.” En de aap mensch ging den aap, die nog dichterbij kwam, tegemoet. Deze laatste ging stijf ter zijde, precies als een hond, die een anderen hond tegenkomt en te trotsch is om te vechten en te bang om om te keeren en weg te loopen.

Dan kwam Teeka, die haar nieuwsgierigheid niet bedwingen kon. Naast haar huppelde Gazan. Zij waren even verbaasd als de anderen, maar Teeka liet haar tanden niet zien. Tarzan zag het en gaf haar een wenk, dat zij dichterbij moest komen.

„Tarzan heeft nu een balu,” zeide hij. „Hij en Teeka’s balu kunnen samen spelen.”

„Het is een Gomangani,” antwoordde Teeka. „Hij zal mijn balu dooden. Neem hem weg, Tarzan!”

Tarzan lachte. „Hij zou Pamba, den rat, geen kwaad kunnen doen. Hij is maar een heel kleine balu en is erg bang. Laat Gazan met hem spelen!”

Teeka was nog bang, want ondanks hun machtige woestheid zijn de groote anthropoiden erg vreesachtig, maar ten slotte duwde zij, gerustgesteld door haar groot vertrouwen in Tarzan, Gazan naar den kleinen jongen toe. De kleine aap liep echter, door zijn instinct gedreven, naar zijn moeder terug, terwijl hij zijn tanden liet zien en van angst en woede gromde.

Daar Tibo van zijn kant ook niet naar een nadere kennismaking met Gazan scheen te verlangen, gaf Tarzan voorloopig zijn pogingen op.

In de volgende week had Tarzan het erg druk. Zijn balu legde een grootere verantwoordelijkheid op hem dan hij gedacht had. Geen oogenblik durfde hij hem alleen laten, daar hij zeker wist, dat allen van den troep – Teeka alleen uitgezonderd – zich niet zouden laten weerhouden den ongelukkigen negerjongen te dooden, als hij niet voortdurend oplette. Wanneer de aapmensch op jacht ging, moest hij Go-bu-balu steeds met zich medenemen. Het was heel lastig en bovendien vond Tarzan, dat de kleine zwarte zoo dom en bang was. Hij kon zelfs tegen

de kleinere junglebewoners niets uitrichten. Tarzan begreep feitelijk niet, dat het kind nog leefde. Hij probeerde het onderricht te geven en begon weer eenige hoop te krijgen door het feit, dat Go-bu-balu zich een paar woorden van de taal der anthropoïden eigen gemaakt had en aan een hoogen tak durfde hangen zonder van angst te schreeuwen; doch het kind had iets over zich, waar Tarzan zich ongerust over maakte. Hij had dikwijls de negers binnen hun dorp bespied. Hij had de kinderen zien spelen en hen bijna altijd hooren lachen; maar de kleine Go-bu-balu lachte nooit. Een enkele maal kon hij bitter glimlachen, maar van lachen was nooit sprake.

Ook zag hij, dat de kleine jongen dikwijls voedsel weigerde en dagelijks magerder werd. Dikwijls betrapte hij er den jongen op, dat hij stilletjes zat te huilen. Tarzan trachtte hem te troosten zooals de woeste Kala Tarzan getroost had, toen de aapmensch nog een balu was, maar dat alles hielp hem niets. Go-bu-balu was nu niet langer bang voor Tarzan – dat was alles. Verder vreesde hij alle andere levende wezens in den jungle. Hij vreesde de jungledagen met hun lange tochten door de duizelingwekkend hooge boomtoppen. Hij vreesde de junglenachten met hun gevaarlijke slaappleatsen hoog boven den grond, terwijl de groote carnivoren grommend en brullend onder hem rondslopen.

Tarzan wist niet wat hij doen moest. Zijn Engelsche afkomst maakte het hem moeilijk om er zelfs

maar aan te denken zijn plan op te geven, ofschoon hij toegeven moest, dat zijn balu volstrekt niet was wat hij ervan gehoopt had. Hoewel hij trouw bleef aan de taak, die hij zichzelf opgelegd had, en zelfs merkte, dat hij van Go-bu-balu begon te houden, kon hij zichzelf niet wijs maken, dat hij voor hem die hartstochtelijke liefde voelde, welke Teeka voor Gazan en de zwarte moeder voor haar Go-bu-balu getoond had.

De kleine negerjongen was nu heelemaal niet bang meer voor Tarzan; integendeel hij vertrouwde en bewonderde hem thans. Tot nog toe had hij niets dan hartelijkheid en vriendelijkheid van den grooten, blanken duivel-god ondervonden, maar toch had hij gezien hoe woest en wreed zijn beschermer tegenover anderen zijn kon. Hij had hem op een aap zien springen, die steeds weer getracht had Go-bu-balu te pakken en te doden. Hij had hem zijn sterke blanke tanden in den nek van zijn tegenstander zien boren en de krachtige spieren opzwellen in den strijd. Hij had het woeste, dierlijke gegrom en gebrul gehoord en met een huivering beseft, dat hij geen onderscheid hooren kon tusschen dat van zijn beschermer en dat van den behaarden aap.

Hij had Tarzan een bok zien doden precies zooals Numa, de leeuw, dat gedaan zou hebben, door n.l. op zijn rug te springen en zijn tanden in den nek van zijn slachtoffer te zetten. Tibo had bij dien aanblik gehuiverd, maar tevens had een rilling van

bewondering hem doorsidderd en voor het eerst kwam in zijn negerziel een vaag verlangen op om zijn woesten pleegvader te evenaren. Maar Tibo, de kleine negerjongen, miste de goddelijke vonk, die Tarzan, den blanken jongen, in staat gesteld had zich boven de andere junglebewoners te verheffen. Hij bezat in het geheel geen verbeeldingskracht en verbeeldingskracht was slechts een andere naam voor hogere intelligentie.

Verbeeldingskracht bouwt bruggen en steden en koninkrijken. De dieren kennen die niet, de negers slechts heel weinig, terwijl zij aan een op de honderdduizend van het ras, dat de aarde overheerscht, geschonken is als een gave van den hemel, opdat de menschheid niet van de aarde verdwijne.

Terwijl Tarzan het probleem betreffende de toekomst van zijn balu overwoog, was het Noodlot doende hem de zaak uit de handen te nemen. Momaya, Tibo's moeder, doodsbedroefd over het verlies van haar jongen, had, maar zonder resultaat, den heksenmeester geraadpleegd. Het middel, dat hij haar gegeven had, was geen goed middel gebleken, want ofschoon Momaya hem er twee geiten voor gegeven had, bracht het Tibo niet terug, ja gaf het haar zelfs geen aanwijzing waar zij hem met zekerheid zou kunnen vinden. Momaya, die driftig was en tot een ander volk behoorde, had slechts weinig eerbied voor den heksenmeester van den stam van haar man en toen hij dan ook te kennen gaf, dat een

nieuw geschenk van twee vette geiten hem ongetwijfeld in staat stellen zou een sterker middel te maken, liet zij onmiddellijk haar tong den vrijen teugel en wel met zulk een goed gevolg, dat hij blij was zich met zijn zebrastaart en zijn tooverpot uit de voeten te kunnen maken.

Toen hij weg was en Momaya erin geslaagd was gedeeltelijk haar woede te bedwingen, gaf zij zich over aan haar gepeins, zooals zij reeds zoo dikwijls gedaan had na de ontvoering van haar Tibo in de hoop, dat zij ten slotte een uitvoerbaar middel vinden zou om hem te vinden of tenminste de zekerheid te krijgen of hij levend of dood was.

De negers wisten, dat Tarzan geen menschenvleesch at, want hij had meer dan een van hen gedood, maar toch nooit hun vleesch gegeten. Ook waren de lijken altijd gevonden, terwijl zij soms als uit de wolken vielen, om in het midden van het dorp terecht te komen. Daar Tibo's lijk niet gevonden was, maakte zij daaruit op, dat hij nog leefde. Maar waar?

Dan herinnerde zij zich Bukawai, den onreine, die in een hol in een heuvelhelling meer Noordelijk woonde, en, naar men zeide, duivelen onderhield in zijn hol. Slechts heel weinigen bezaten den moed om naar den ouden Bukawai te gaan, in de eerste plaats uit vrees voor zijn zwarte tooverkunst en de twee hyena's, die steeds om hem heen waren en waarvan men vermoedde, dat het duivelen in dierengedaante

waren, en in de tweede plaats uit vrees voor de afschuwlijke ziekte, waarom men hem uit het dorp weggejaagd had – een ziekte, die langzamerhand zijn gezicht wegvrat.

Nu redeneerde Momaya heel slim, dat als iemand iets weten kon over de plek, waar haar Tibo zich ophield, het Bukawai, die vriendschappelijk omging met goden en duivels, zijn moest, daar een demon of een god haar balu gestolen had; maar zelfs haar groote moederliefde werd zwaar op de proef gesteld om den moed te vinden, die het haar mogelijk maakte door den donkeren jungle naar de verre heuvels en de griezelige verblijfplaats van Bukawai, den onreine, en van zijn duivels te gaan.

Moederliefde echter is een der menschelijke hartstochten, die een onoverwinlijke kracht geven. Zij brengt de zwakke vrouw tot heldendaden. Momaya was lichamenlijk niet zwak, doch zij was een vrouw, een onwetende, bijgeloovige Afrikaansche wilde. Zij geloofde in duivelen, in de zwarte tooverkunst. Voor Momaya werd de jungle door vreeselijker dingen bewoond dan leeuwen en luipaarden – angstaanjagende, naamlooze dingen, die de macht bezaten om onder verschillende onschuldige gedaanten het grootste kwaad aan te richten.

Van een der krijgers uit het dorp, van wien zij wist, dat hij eens naar het hol van Bukawai geweest was, hoorde de moeder van Tibo hoe zij het vinden kon – dicht bij een bron, die ontsprong in een

kleinen rotsachtigen canon tusschen twee heuvels, waarvan de Oostelijkste heel makkelijk te herkennen was door een grooten granieten steen boven op den top. De Westelijke was lager en op een enkelen mimosaboom na even onder den top geheel onbegroeid.

Deze twee heuvels kon men reeds een heel eind uit de verte zien en vormden een uitstekenden gids. Hij gaf haar echter den raad een zoo dwaas en gevaarlijk avontuur op te geven en waarschuwde haar – wat zij reeds lang wist – dat zij, ook al mocht zij ontsnappen aan Bukawai en zijn duivels, de kans heel groot was, dat zij niet zoo gelukkig zou zijn met de groote carnivoren van den jungle, die zij op haar heen- en terugreis door moest.

De krijgers gingen zelfs naar Momaya's echtgenoot, die, daar hij weinig te zeggen had over de kijfachtige vrouw zijner keuze, op zijn beurt naar Mbonga, het opperhoofd, ging. Deze liet Momaya bij zich komen en dreigde haar met de zwaarste straffen, wanneer zij dien onzaligen tocht zou durven ondernemen. De belangstelling, die het oude opperhoofd voor het geval had, was alleen te danken aan het eeuwenoude verband, dat er tusschen kerk en staat bestaat. De plaatselijke heksenmeester, die zijn eigen middelen beter kende dan wie ook, was najverig op allen, die beweerden zelf ook in de zwarte kunst bedreven te zijn. Hij had reeds lang gehoord van Bukawai's macht en was bang, dat, mocht deze erin slagen Momaya's verloren kind terug te vinden,

een groot deel der clientèle en daarmee veel voordeelen over zouden gaan naar den onreine. Daar Mbonga, als opperhoofd, een bepaald gedeelte der opbrengst ontving en niets van Bukawai verwachten kon, was hij heel natuurlijk met hart en ziel de orthodoxe kerk toegedaan.

Maar wanneer Momaya onbevreesd een tocht door den jungle en een bezoek aan Bukawai's grot onder de oogen zien kon, dan zou zij zich waarschijnlijk niet laten afschrikken door bedreigingen met een bestraffing door den ouden Mbonga, dien zij heimelijk minachtte. Toch deed zij alsof zij zich aan zijn bevel onderwierp en ging zij stil naar haar hut terug.

Zij zou het liefst bij daglicht haar tocht begonnen zijn, maar dat was beslist onmogelijk, daar zij eten en een wapen mee moest nemen – dingen, die zij nooit overdag uit het dorp zou kunnen krijgen, zonder dat nieuwsgierigen het merken en dadelijk aan Mbonga overbrieven zouden.

Dus wachtte Momaya tot de avond inviel, en juist voor de poorten gesloten werden, sloop zij door de duisternis den jungle in. Zij was heel bang, maar toch trok zij vastberaden in Noordelijke richting, en ofschoon zij dikwijls, haar adem inhoudend, bleef staan om te luisteren naar de groote katten, die hier haar grootste schrik waren, bleef zij toch verscheidene uren gestaag doorloopen, tot een dof gebrom iets rechts van haar plotseling het verder gaan belette.

Met kloppend hart stond zij daar; zij durfde

nauwlijks ademhalen en dan klonk, heel zwak, maar onmiskenbaar voor haar scherpe ooren, het zachte geritsel van brekende twijgen en bladeren door roofdierpooten.

Om Momaya heen groeiden de reuzenboomen van den tropischen jungle, bekleed met klimplanten en mossen. Zij sprong naar den dichtstbijstaande toe en begon als een aap naar de takken te klimmen. Terwijl zij dat deed, klonk plotseling het sluipen van een groot lichaam achter haar en een dreigend gebrul, dat de aarde deed sidderen; dan sprong er iets in de klimplanten, waaraan zij zelf zich vastklampte, doch beneden haar.

Momaya trok zich in veiligheid tusschen de bebladerde takken en dankte de voorzienigheid, die er haar toe aangespoord had het gedroogde menschelijke oor, dat aan een touw om haar hals hing, mede te nemen. Zij had altijd geweten, dat dat oor een uitstekend bezweringsmiddel was. Toen zij nog een meisje was, had zij het van den heksenmeester van haar eigen stam gekregen; het was niet te vergelijken met de treurige, zwakke middelen van Mbonga's heksenmeester.

Den geheelen nacht bleef Momaya in de takken, want zij durfde, hoewel de leeuw na korten tijd een andere buit was gaan zoeken, niet weer in de donkerte afdalen uit vrees, dat zij een ander van zijn soort zou tegenkomen. Toen het dag geworden was, klom zij echter naar beneden en zette zij haar tocht voort.

Tarzan van de Apen, die zag, dat zijn balu maar steeds door bewijzen van angst bleef geven in de tegenwoordigheid der apen van den troep en dat de meeste volwassen apen een voortdurende bedreiging vormden voor Go-bu-balu's leven, zoodat Tarzan hem niet alleen bij hen durfde laten, begon hoe langer hoe verder van het jachtterrein der anthropoiden naar voedsel te zoeken met den kleinen negerjongen.

Naarmate hij zich verder van den troep verwijderde, bleef hij ook langer van hen weg, totdat hij zich ten slotte Noordelijker bevond dan hij ooit vroeger geweest was, en daar er op die plek water en wild en vruchten in overvloed waren, voelde hij weinig lust naar den troep terug te keeren.

De kleine Go-bu-balu toonde thans veel meer belangstelling in het leven – een belangstelling, die des te grooter werd, naarmate hij verder van Kerchak's apen verwijderd was. Hij huppelde en sprong nu achter Tarzan aan, wanneer de aap-mensch op den grond liep, en in de boomen deed hij zelfs zijn best om zijn sterken pleegvader te volgen. Toch voelde de jongen zich nog bedroefd en eenzaam. Zijn mager lichaampje was na zijn komst onder de apen steeds magerder geworden, want hoewel hij als jong kannibaal niet al te kieskeurig was, kon hij toch de griezelige dingen, die het gehemelte van de epicuristen onder de apen streelden, niet naar binnen werken.

Zijn groote oogen waren thans inderdaad heel groot, zijn wangen ingevallen en iedere rib van zijn uitgemagerd lichaam duidelijk zichtbaar voor ieder, die ze zou willen tellen. De voortdurende angst had misschien evenveel te maken met zijn lichamelijken toestand als het onzuivere eten. Tarzan zag de verandering en maakte er zich bezorgd over. Hij had gehoopt zijn balu stevig en sterk te zien worden. Zijn teleurstelling was groot. Slechts in één opzicht scheen Go-bu-balu goede vorderingen te maken – hij maakte zich hoe langer hoe meer vertrouwd met de taal der apen. Thans konden hij en Tarzan zelfs op een vrij behoorlijke manier samen praten door de arme apentaal aan te vullen met teekenen en gebaren, maar gewoonlijk bleef Go-bu-balu zwijgen, behalve wanneer hij op vragen, die hem gedaan waren, antwoorden moest. Zijn groot verdriet was nog te jong en te pijnlijk, om ook maar voor een oogenblik vergeten te worden. Steeds door verlangde hij vurig naar Momaya, die voor u en voor mij misschien leelijk, afzichtelijk en afstootelijk geweest zou zijn; doch voor Tibo was zij de moeder, de verpersoonlijking van die eene groote liefde, welke geen zelfzucht kent en niet verteerd wordt door haar eigen hartstochtelijkheid.

Wanneer zij met hun tweeën jaagden of liever wanneer Tarzan jaagde en Go-bu-balu hem van dichtbij volgde, merkte de aap-mensch vele dingen op en dacht veel na. Eens stieten zij op Sabor, die

in het hooge gras gromde. Om haar heen dartelden en speelden twee kleine balletjes van bont, doch haar groote oogen waren slechts voor een, die tusschen haar groote voorpooten lag en niet speelde, een, die nooit meer spelen zou.

Tarzan zag heel duidelijk den angst en het lijden van de groote moederkat. Hij was van plan geweest haar te plagen. Daarom was hij zoo stil mogelijk door de boomen geslopen tot hij bijna boven haar was, maar iets hield den aap-mensch tegen, toen hij zag, dat de leeuwin treurde over haar dood jong. Nadat Tarzan Go-bu-balu gekregen had, was hij de verantwoordelijkheden en het verdriet van het ouder zijn gaan beseffen, doch niet de vreugden ervan. Zijn sympathie ging uit naar Sabor, wat eenige weken te voren waarschijnlijk niet het geval geweest zou zijn. Terwijl hij naar haar keek, rees ongevraagd voor hem op het visioen van Momaya met haar pen door het middenstuk van haar neus en haar onderlip, die uitzakte onder het gewicht, dat hem naar beneden trok. Tarzan zag thans haar leelijkheid niet; hij zag alleen dezelfde pijn als van Sabor en hij huiverde. De vreemde geestesfunctie, die soms gedachtenassociatie genoemd wordt, bracht thans Teeka en Gazan voor het geestesoog van den aap-mensch. Wat zou er gebeuren, indien iemand Gazan van Teeka kwam afnemen? Tarzan stiet een dof en onheilspellend gegrom uit, alsof Gazan zijn eigen balu was. Go-bu-balu keek angstig naar alle kanten rond, daar hij bang

was, dat Tarzan ergens een vijand gezien had. Sabor sprong plotseling op, haar geelgroene oogen fonkelden, haar staart zwiepte heen en weer, terwijl zij haar ooren opstak en in de lucht snoof naar mogelijk gevaar. De twee kleine welpjes, die aan het spelen geweest waren, sprongen vlug naar haar toe, gingen onder haar staan en keken van tusschen haar voorpooten naar alle richtingen, waarbij zij hun groote ooren opstaken en hun kleine kopjes nu eens naar den eenen, dan weer naar den anderen kant hielden.

Tarzan schudde zijn zwarte haren, keerde zich om en ging in een andere richting voedsel zoeken, maar den geheelen dag door bleven steeds weer achtereenvolgens de beelden van Sabor, Momaya en Teeka oprijzen – een leeuwin, een kannibaal en een apin, maar toch voor den aap-mensch gelijk door haar moederschap.

In den middag van den derden dag kreeg Momaya het hol van Bukawai, den onreine, in het zicht. De oude heksenmeester had een netwerk van door elkaar gevlochten takken tot vlak voor den ingang van het hol gemaakt om zich tegen roofdieren te beschermen. Dat netwerk had hij thans wat terzijde geschoven en het zwarte hol gaapte nu aan gene zijde daarvan geheimzinnig en afstootend. Momaya huiverde als bij een kouden wind in het regenseizoen. Geen levensteeken was in de nabijheid van het hol te zien, maar toch had Momaya dat griezelige gevoel, alsof

ongeziene oogen haar onwelwillend aanstaarden. Weer huiverde zij. Zij trachtte haar onwillige voeten naar het hol te dwingen, toen uit het binnenste daarvan een griezelig geluid, dat noch dierlijk noch menschelijk klonk, kwam; – een geluid, dat denken deed aan een valschen lach.

Met een gesmoorden gil keerde Momaya zich om en vluchtte den jungle in. Een honderd yards liep zij vóór zij haar vrees bedwingen kon, en dan bleef zij luisterend staan. Zouden al de angsten en gevaren, die zij doorstaan had, voor niets geweest zijn? Zij trachtte zich te vermannen om naar het hol terug te gaan, maar weer maakte angst zich van haar meester.

Diep bedroefd en ontmoedigd ging zij langzaam naar het dorp van Mbonga terug. Haar jonge schouders hingen thans neer als die van een oude vrouw, welke een last van vele jaren met hun opgehoopte smarten en verdriet draagt. Zij liep met moede voeten en een aarzelenden stap. De veerkracht der jeugd was uit Momaya weg.

Nog honderd yards sleepte zij zich voort, haar geest half verlamd door angst en pijn, en dan kwam de herinnering in haar boven aan een kleinen baby, die zoog aan haar borst, en aan een tengeren jongen, die lachend om haar speelde, en die twee waren Tibo – haar Tibo!

Haar schouders richtten zich weer op. Zij schudde haar hoofd en liep dapper terug naar den ingang van

het hol van Bukawai, den onreine – van Bukawai, den heksenmeester.

Weer klonk uit het binnenste van het hol die valsche lach, welke geen lach was. Ditmaal herkende Momaya het geluid: het was het gehuil van een hyena. Thans huiverde zij niet meer, doch zij hield haar speer gereed en riep hard aan Bukawai om naar buiten te komen.

In plaats van Bukawai kwam de afzichtelijke kop van een hyena. Momaya sloeg ernaar met haar speer en het leelijke dier trok zich met een woest gegrom terug. Weer riep Momaya Bukawai bij zijn naam en ditmaal kwam er een antwoord op een mompelenden toon, welke nauwelijks menschelijker was dan die van het dier.

„Wie komt naar Bukawai?” vroeg de stem.

„Het is Momaya,” antwoordde de vrouw; „Momaya uit het dorp van Mbonga, het opperhoofd.”

„Wat wil je?”

„Ik wil goede toovermiddelen, betere toovermiddelen dan Mbonga's heksenmeester maken kan,” antwoordde Momaya. „De groote, blanke junglegod heeft mijn Tibo gestolen en ik moet een middel hebben om hem terug te brengen of om te vinden waar hij verborgen is, zoodat ik hem kan gaan halen.”

„Wie is Tibo?” vroeg Bukawai.

Momaya vertelde het hem.

„Bukawai's middel is heel krachtig,” zeide de stem. „Vijf geiten en een nieuwe slaapmat zullen

nauwlijks voldoende zijn als ruil voor Bukawai's middel.”

„Twee geiten zijn voldoende,” zeide Momaya, want het afdingen is den negers aangeboren. Het genot om over den prijs te kibbelen was een voldoende aantrekkingskracht om Bukawai naar den ingang van het hol te krijgen. Toen Momaya hem zag, speet het haar, dat hij niet binnen gebleven was. Er zijn sommige dingen te afschuwelijk, te afzichtig, te afstootend om beschreven te worden, en daartoe behoorde het gezicht van Bukawai. Toen zij hem zag, begreep zij, waarom hij bijna niet spreken kon.

Naast hem stonden twee hyena's, volgens de verhalen zijn eenige makkers, die steeds bij hem waren. Zij vormden een prachtig bij elkaar passend trio – de afzichtigste dieren met den afzichtigsten mensch.

„Vijf geiten en een nieuwe slaapmat,” prevelde Bukawai.

„Twee vette geiten en een slaapmat.” Momaya verhoogde haar bod, doch Bukawai was koppig. Hij bleef een half uur lang vasthouden aan de vijf geiten en een nieuwe slaapmat, terwijl de hyena's snoven en gromden en valsch lachten. Momaya was besloten alles wat Bukawai vroeg te geven, als er niets anders op zat, maar sjacheren is een tweede natuur voor negers, en ten slotte werd zij gedeeltelijk voor haar volhouden beloond, want eindelijk kwam een compromis tot stand, volgens hetwelk zij drie vette

geiten, een nieuwe slaapmat en een stuk koperdraad geven moest.

„Kom vanavond terug,” zeide Bukawai, „wanneer de maan twee uur aan den hemel staat. Dan zal ik het sterke toovermiddel maken, dat Tibo bij je terugbrengen zal. Breng de drie vette geiten mede, de nieuwe slaapmat en een stuk koperdraad ter lengte van den bovenarm van een man.”

„Ik kan ze niet meebrengen,” zeide Momaya. „Je zult ze moeten komen halen. Wanneer je Tibo aan mij teruggegeven hebt, kan je alles bij het dorp van Mbonga krijgen.”

Bukawai schudde zijn hoofd.

„Ik maak geen toovermiddel,” zeide hij, „voor ik de geiten en de mat en het koperdraad heb.”

Momaya smeekte en dreigde, doch het hielp haar niets. Ten slotte keerde zij zich om en ging door den jungle naar het dorp van Mbonga terug. Hoe zij drie geiten en een slaapmat uit het dorp en door den jungle naar Bukawai's hol moest krijgen, wist zij niet, maar dat zij het doen zou, stond vast – zij zou het doen of sterven. Tibo moest haar teruggegeven worden.

Tarzan, die met den kleinen Go-bu-balu lui door den jungle trok, ving den reuk op van Bara, het hert. Tarzan snakte naar het vleesch van Bara. Niets prikkelde zoo zeer zijn gehemelte; maar er was geen sprake van, dat hij met Go-bu-balu op zijn hielen Bara zou kunnen besluisen, waarom hij het kind

verborg in een zóó dicht bebladerden gaffel van een boom, dat niemand hem zien kon, en dan vlug en stil Bara naging.

Wanneer Tibo alleen was, was hij nog banger dan wanneer hij zich tusschen de apen bevond. Werkelijke en zichtbare gevaren zijn niet zoo erg als die, welke wij ons inbeelden, en slechts de goden van zijn stam wisten hoe Tibo zich iets inbeelden kon.

Hij lag pas kort in zijn schuilplaats, toen hij iets door den jungle hoorde naderen. Hij kroop nog dicht op den tak, waarop hij lag, en bad, dat Tarzan gauw terug zou komen. Zijn groote oogen doorzochten den jungle in de richting van het dichterbij komende wezen.

Wat zou er gebeuren als een luipaard zijn spoor gevonden had! Hij zou onmiddellijk bij hem zijn. Heete tranen stroomden uit de groote oogen van den kleinen Tibo. Het gordijn van junglebladeren ritselde vlak bij hem. Het dier was nog maar enkele passen van zijn boom. Zijn oogen puilden letterlijk uit zijn zwart gezicht, terwijl hij uitkeek naar de verschijning van het gevreesde dier, dat dadelijk zijn snuit tusschen de ranken en klimplanten steken zou.

Dan ging het gordijn ter zijde en werd een vrouw zichtbaar. Met een gil liet Tibo zich uit zijn ligplaats vallen en vloog naar haar toe. Plotseling deinsde Momaya terug en hief zij haar speer op, maar het volgende oogenblik wierp zij die weg en ving het magere lichaampje in haar sterke armen op.

Het tegen zich aan drukkend, lachte en huilde zij tegelijk.

Gestoord door het lawaai zoo dichtbij, werd Numa in het kreupelhout uit zijn slaap gewekt. Hij keek door het dichte onderhout en zag de negerin en haar kind. Hij likkebaardde en mat den afstand tusschen hen en zichzelf. Een korte aanloop en een lange sprong zouden voldoende zijn hem bij hen te brengen. Hij sloeg met het eind van zijn staart en zuchtte.

Een licht koeltje, dat plotseling in verkeerde richting woei, voerde de lucht van Tarzan in de gevoelige neusgaten van Bara, het hert. Zijn spieren spanden zich, hij stak zijn ooren op en schoot dan weg als een pijl uit een boog. De aap-mensch schudde boos zijn hoofd en ging terug naar de plek, waar hij Go-bu-balu achtergelaten had. Hij kwam zacht zooals dat zijn gewoonte was. Voor hij op de plek was, hoorde hij vreemde geluiden – het geluid van een lachende en van een huilende vrouw, en deze beide geluiden, die uit één keel schenen te komen, gingen gepaard met het krampachtige snikken van een kind. Tarzan haastte zich, en wanneer Tarzan zich haastte, waren alleen de vogels en de wind sneller.

Toen Tarzan dichter bij de geluiden kwam, hoorde hij een anderen diepen zucht. Momaya hoorde dien niet en Tibo evenmin, doch de ooren van Tarzan waren als die van Bara, het hert. Hij hoorde den zucht en wist dadelijk van wien die kwam, waarom

hij de zware speer, die op zijn rug hing, losmaakte om klaar te zijn voor alle gebeurlijkheden.

Numa, de leeuw, viel niet als een dolleman aan. Hij redeneerde meer en zijn verstand zeide, dat zijn buit hem niet meer ontgaan kon; hij drong zijn zwaar lichaam door het gebladerte en ging met onheilspellende, fonkelende oogen naar zijn prooi staan kijken.

Momaya zag hem en gilte en drukte Tibo dichter aan haar borst. Haar kind gevonden te hebben en het een oogenblik later weer te moeten verliezen! Zij hief haar speer op en bracht haar hand ver achter haar schouders. Numa brulde en kwam langzaam naar voren. Momaya wierp haar speer, die den taankleurigen schoft schampte en een vleeschwond toebracht, welke de geheele vreeselijke bestialiteit van den carnivoor wekte. De leeuw viel aan.

Momaya trachtte haar oogen te sluiten, maar zij kon niet. Zij zag de bliksemsnelle vlugheid van den aanstormenden dood, doch dan zag zij iets anders. Zij zag een krachtigen, naakten, blanken man als uit den hemel voor den aanvallenden leeuw springen. Zij zag de spieren van een grooten arm flitsen in het licht van de aequatoriale zon, die door het gebladerte boven haar drong. Zij zag een zware jachtspeer door de lucht slingeren om den leeuw midden in zijn sprong te treffen.

Numa bleef op zijn achterpooten staan; hij brulde vreeselijk en sloeg naar de speer, die uit zijn borst

stak. Zijn zware slagen bogen en kromden het wapen. Tarzan, in gebukte houding en met zijn jachtmes in zijn hand, liep voorzichtig om den woesten leeuw rond. Momaya stond als betooverd en aan den grond genageld te kijken.

In plotselinge woede sprong Numa naar den aap-mensch, die echter den aanval wist te ontwijken en vlug ter zijde ging, doch slechts om op zijn beurt op zijn vijand af te stormen. Tweemaal flikkerde het jachtmes in de lucht. Tweemaal boorde het zich in den rug van Numa, die toch reeds zwakker werd door de punt van de speer vlak bij zijn hart. De tweede stoot van het mes doorboorde de ruggegraat van het dier en met een laatsten krampachtigen slag van de voorpooten viel Numa, in een vergeefsche poging om zijn beul te bereiken, tegen den grond en stierf.

Bang, dat hij in het geheel geen belooning krijgen zou, volgde Bukawai Momaya met de bedoeling haar over te halen afstand te doen van haar ijzeren en koperen sieraden, die zij weer terugkrijgen zou als zij hem den prijs voor het toovermiddel gaf. De heksenmeester kwam juist toen Tarzan den aanvallenden leeuw tegemoet sprong. Hij zag dit alles met de grootste verbazing en begreep onmiddellijk, dat dat de vreemde, blanke demon zijn moest, over wien hij, vóór Momaya bij hem kwam, reeds vage geruchten gehoord had.

Nu de leeuw haar of haar kind geen kwaad meer

doen kon, keek zij met nieuwen schrik en angst naar Tarzan. Hij had haar Tibo ontstolen. Ongetwijfeld zou hij opnieuw trachten hem te stelen. Momaya drukte den jongen dicht tegen zich aan. Zij was vastbesloten ditmaal liever te sterven dan te dulden, dat Tibo haar weer ontnomen werd.

Tarzan keek zwijgend naar hen. De aanblik van den jongen, die zich snikkend aan zijn moeder vastklampte, wekte in zijn woeste borst een droef gevoel van eenzaamheid. Niemand zou zich op zulk een wijze vastklampen aan Tarzan, die snakte naar de liefde van iemand of iets.

Eindelijk keek Tibo, nu alles in den jungle zoo rustig en stil was, op en zag Tarzan. Hij schrok niet.

„Tarzan,” zeide hij in de taal der groote apen van Kerchak’s troep, „neem mij niet af van Momaya, mijn moeder. Breng mij niet terug naar de verblijfplaats der behaarde boommenschen, want ik ben bang voor Taug en Gunto en de anderen. Laat mij bij Momaya blijven, o Tarzan, God van den Jungle! Laat mij bij Momaya, mijn moeder, blijven, en tot het einde onzer dagen zullen we je zegenen en voedsel voor de poorten van het dorp van Mbonga leggen, zoodat je nooit honger lijden kan.”

Tarzan zuchtte.

„Ga,” zeide hij, „terug naar het dorp van Mbonga en Tarzan zal je volgen, om te zorgen, dat jullie geen kwaad geschiede.”

Tibo vertaalde de woorden voor zijn moeder;

samen keerden zij Tarzan hun rug toe en liepen weg in de richting van het dorp van Mbonga. In het hart van Momaya was een groote angst en een groote blijdschap, want nooit nog had zij met God gewandeld en nooit nog was zij zoo gelukkig geweest. Zij drukte den kleinen Tibo tegen zich aan en streelde zijn magere wang. Tarzan zag het en zuchtte weer.

„Teeka heeft Teeka's balu,” zeide hij in zichzelf, „Sabor heeft balu's en de Gomangani-vrouw heeft balu's en Bara heeft ze en Manu en zelfs Pamba, de rat; maar Tarzan kan er geen hebben - noch een wijfje, noch een balu. Tarzan van de Apen is een mensch en blijkbaar moet de mensch alleen zijn.”

Bukawai zag hen gaan en hij prevelde door zijn wegrottend gezicht en zwoer een duren eed, dat hij toch de drie vette geiten, de nieuwe slaapmat en het stuk koperdraad krijgen zou.